

JAKOV KOPILOVIĆ

HA CSILLAGGÁ VÁLTÁL...

*Ha a zöld füvek közé bújtál,
ha fűvé váltál,
elhervadsz ősszel.*

*Gyűjtsd az ég kékségét
vágjad ölébe,
és várd az első csillagot,
ha végtelen útján
lehullik.*

*Álmodj,
szeress,
remélj,
ha nem vagy zöld fű.*

*Ha a csillagok közé bújtál,
ha csillaggá váltál,
ismeretlenül csillogni fogsz majd
a magasságokban.*

*Minek mindez,
amikor mindennél szebb
EMBER lenni
és nem több.*

KERESSÜK MAGUNKAT

*Keressük magunkat,
keressük magunkat,
de hiába.*

*Ha valamit nem tudunk,
mint ahogy magunkat sem ismerjük,
kérdézzük meg
az utca
vidáman játszadozó gyerekeit.*

*Ők majd kitarják a szívüket,
és szemük fényével
beragyogják
a szeretet felé vezető utat.*

ZÁKÁNY ANTAL

BESZÉD A JELEK ÉRTELME IS

*Íme, az Élet — szóltam,
amikor vak lelkem megérintett,
amely érted visszajött a sírból —
égő tövise a szépség-hitnek,
te voltál az, örök kínom...*

*Egy ádáz, rabtartó gondolatnak
te adtál botot a kezébe
a két szemem bujdosó vétké miatt,
te, aki azért kerültél legmélyére
a tudatomnak, hogy kérdezzem: ki vagy?*

*Holott a hasonmásod
a Napnak egyetlen, bús szakában
többet árul el magadból, mint a Lét,
többet, mint a folyó, dörgő árral
rejtelmes medréből amikor kilép...*

*Mert beszéd a jelek értelme is,
miket arcom gyűrött pergamenjére
a két szemed aggódva kirak...
És mégis úgy nézek rád, mint a titkos végre,
s szüntelen azt kérdem: ki vagy?*

SÁRBA FOGVA

Tilinkómat e
réveteg róna adta;
sípján rekedt
énekesmadár gubbaszt,
a lelkén búfelleg ül,
szárnyain ólom...
Csak néz üresen, szenderül,
hiába biztatom,
hogy szóljon!...

A tengert, lám,
sohasem láttam én még,
soha szélesebb horizontot!
Nagyobb teret, mint
amit átfog egy részeg „éljen”.
A sirályok énekét,
s az orkánok jaját
én nem hallottam.
A Nap lenyugszik,
a Nap feljön,
és mindig csak éj van: éjjel!
S én állok itt,
e ragadós, fekete és sárga földön:
kezemben korhaát bodzaág
az ág, mely minden
dallamot megrontott.

Köröttem kiszántott kutya-
és macskacsontok:
e bárgyú táj korát hogy megítéljem...

Tengervizet sem láttam én,
üres pálinkásüvegben
mit a boldogok hazahoztak;
nem én a hegyek tejjehér
ormát, mi nyugalomra szoktat, –
a tájat, a szörnyű jégmezőt,
mely a holt mammutot őrzi,
az erdőt, mely a Naptól is leég,
hunyo népet,
mely sohasem fog győzni,
s bús ősi sírhelyét
volt rabszolgáknak és zsarnokoknak...

Tilinkómat e
süket, részeges róna adta;
sípján néma
énekesmadár gubbaszt,
a lelkén búfelleg ül,
szárnyain ólom...
Csak néz üresen, szenderül,
s hiába biztatom,
hogy szóljon...

A DÉLUTÁN TÜZÉBEN

Méla paraszti tájról,
két szikár part kezét fogva,
botladozva,
ámulva a tájon,
amelyen sül a szántóvető,
napoznak a gyíkok,
a drótostótok s a
juhászok meg a döglött kutyák –
eljött látogatóba
a Ludasi-tóba
Körös, a Tisza kisöccse –
keszeget hozott magával,
süllöt meg csukát...
Jött a kicsi Körös,

sietett hivatlanul,
hozta a gyenge lába
páka-kopjás Nádországba,
hol egykor megrekedt a hun, –
végig a sovány
zsugori senkiföldön,
mely senkinek mit sem kínál –
s a völgyből, innen,
ahol most állok
mint huszonnégy fehér
sóhajtás a csöndből,
kergetőzve elébe szállott
huszonnégy sirály...

JÓ ÉJSZAKÁT

Hallgass...
Most van az az óra,
a perc most van,
amelyben érkezik a harmat...
az utcában csend...
majd egy árnyék jön,
tova köccan,
s haladva,
mintha bocsánatot kérne...
kis boglyája korom-hajadnak
eltűn a kapuresben;
kezed is követi:

öt ujjad látom még csak
halványan, gyengén, mintha égne:
szélkapkodva árva öt kis kéve –
vajon, most ki áld?
És családodott apró szájad
harangozása merre szállhat
vele háromszor,
négyyszer e szó: „jó éjszakát!”
e percben,
amelyben érkezik a harmat?
Hallgasd...
Most van az az óra...